

Mục lục

[Nếu các bạn chưa đọc Quyển I xin bấm vào đây ...](#)

[Nếu các bạn chưa đọc Quyển II xin bấm vào đây ...](#)

CHƯƠNG VIII.....	2
CHƯƠNG IX.....	18
CHƯƠNG X.....	25
CHƯƠNG XI.....	26

CHƯƠNG VIII

Khi nào tôi học đủ về giao tiếp để có thể có những giao tiếp êm đẹp? Có cách nào để vui sướng trong giao tiếp không? Có phải những giao tiếp cứ luôn luôn phải là những thách thức không?

Các người chẳng có gì để học trong giao tiếp cả. Các người chỉ cần trung ra những điều các người đã biết rồi. Có một cách để vui sướng trong giao tiếp, đó là dùng giao tiếp cho mục đích hữu ý của nó chứ không phải cho mục đích mà các người đã vẽ ra.

Giao tiếp luôn luôn là một thách thức, luôn luôn đòi các người sáng tạo, tỏ lộ và kinh nghiệm những diện cao hơn, cao hơn nữa của bản thân, những nhãn quan, nhãn quan lớn hơn nữa về bản thân và **những sao bản huy hoàng nhất** của bản thân. Chỉ có giao tiếp với những người khác, nơi khác và với những biến cố khác thì các người mới có thể được coi là hiện hữu trong vũ trụ. Hãy nhớ rằng, nếu không có gì khác, các người không hiện hữu. Các người chỉ hiện hữu trong liên hệ với một vật khác không hiện hữu. Đó là tình trạng hiện hữu nơi thế giới tương đối ngược lại với thế giới tuyệt đối nơi đây Ta trú ngụ. Một khi các người hiểu rõ và đi sâu vào vấn đề này các người sẽ ca tụng tất cả những kinh nghiệm, những gặp gỡ con người và nhất là những giao tiếp cá nhân vì các người sẽ thấy rằng qua giao tiếp con người được xây dựng trong ý nghĩa cao đẹp nhất. Giao tiếp được sử dụng để xây dựng **Các Người Thực Sự Là Ai**. Vậy hãy hoan nghênh tất cả những giao tiếp và dùng những giao tiếp hiện hữu này để biết được Các Người Là Ai?

- Bây giờ, Ta hiểu câu hỏi của người liên hệ tới giao tiếp cá nhân theo kiểu lảng mạn, yêu đương. Ta sẽ cắt nghĩa kỹ càng những giao tiếp yêu đương thường gây rắc rối cho các người.

Khi giao tiếp yêu đương của con người thất bại (thật ra giao tiếp không bao giờ thất bại ngoại trừ theo ý nghĩa giới hạn của con người rằng chúng không đưa đến những kết quả như mong muốn) vì chúng đã được xây dựng trên một động cơ sai lầm. Phần lớn con người đi vào giao tiếp với con mắt soi mói coi họ có thể rút tía gì được từ giao tiếp chứ không phải coi họ có cống hiến được gì. Mục đích của giao tiếp là đưa ra bản ngã con người của mình chứ không phải phần nào của người khác để các người chiếm giữ. Mục đích duy nhất trong giao tiếp đối với tất cả những gì của đời sống: Đó là hiện hữu và quyết định **Các Người Thực Sự Là Ai?** Thực tế nhị khi nói rằng các người chả là gì cho tới lúc người đặc biệt kia xuất hiện. Điều đó gây sức ép mãnh liệt trên người kia buộc họ trở thành đủ thứ mà họ không phải

là. Không muốn bỏ rơi các người, họ cố gắng hết sức khó khăn để trở thành những thứ đó nhưng cho đến khi không thể kham nổi nữa. Họ không thể nào hoàn tất cái hình ảnh mà các người đã vẽ ra cho họ. Họ không kham nổi những vai trò các người đặt cho họ. Từ đó, họ sinh ra buồn bực, tức giận, nóng nảy v.v... Sau cùng để tự cứu vãn cuộc giao tiếp, họ bắt đầu đòi lại

- bản thân thực của họ, hành động thích hợp hơn với Họ Thực Sự Là Ai? Chính vào lúc này, các người nói rằng họ đã thực sự thay đổi. Thật lãng mạn khi người đặc biệt kia đi vào đời sống các người, các người cảm thấy trọn vẹn. **Tuy vậy, mục đích của giao tiếp không phải là có một người kia gõ đầu làm cho các người trọn vẹn mà có người kia để các người có thể chia sẻ sự trọn vẹn của các người.**

- Đây là sự mâu thuẫn trong mọi giao tiếp giữa con người. Các người không cần một người đặc biệt nào để có thể kinh nghiệm đầy đủ Các Người Là Ai? nhưng nếu không có người kia, các người chẳng là gì cả.

- Đó vừa là cái bí mật, vừa là cái kỳ diệu, vừa là cái thất vọng, vừa là cái vui sướng của kinh nghiệm con người. Nó đòi hỏi sự hiểu thấu thâm sâu và ý chí trọn vẹn để sống trong cái mâu thuẫn đó theo một cách có ý nghĩa. Ta quan sát rằng rất ít người làm được. Phần lớn các người đi vào giao tiếp đầy những năng lực dự tính sau những năm tháng mòn mỏi chờ đợi. Đến khi từ 40 tuổi đến 60 tuổi các người đã buông bỏ giấc mộng lớn nhất, gạt qua một bên hy vọng cao nhất và tự sắp xếp mình cho một mong đợi thấp hơn, nhỏ bé hơn.

- Vấn đề thật căn bản và đơn giản nhưng vẫn bị hiểu lầm: Giấc mộng lớn nhất, ý niệm cao nhất và hy vọng quý báu nhất đã liên hệ đến người đặc biệt kia chớ không phải vươn tới cái yêu quý Bản Ngã của các người. Kết quả của giao tiếp đã ảnh hưởng chuyện người kia sống theo những ý niệm của các người tốt đẹp ra sao và các người sống theo những ý niệm của người kia tốt đẹp như thế nào. Thực ra, kết quả chân thật độc nhất ảnh hưởng tới các người sống theo những ý niệm của các người tốt đẹp ra sao.

- Những giao tiếp rất thiêng liêng vì giúp cho đời sống có dịp để sáng tạo và sản xuất ra kinh nghiệm về ý niệm cao nhất của các người về Bản Thân. Những giao tiếp bị thất bại khi các người coi chúng để sáng tạo và sản xuất kinh nghiệm về ý niệm cao nhất của các người về người khác.

- Hãy để cho mỗi người trong giao tiếp tự lo về Bản Thân đang hiện hữu ra sao, đang hành xử như thế nào, Bản Thân đang muốn gì, đang tìm gì, đang chờ gì, đang sáng tạo gì, đang kinh nghiệm gì, và tất cả những người tham dự trong mọi giao tiếp sẽ phục vụ mục đích nào để Bản Thân tiến tới ý niệm tốt đẹp nhất một cách huy hoàng. Hãy để mỗi người trong giao tiếp chỉ lo cho Bản Thân mình thôi chớ không cần lo cho người kia.

- Có lẽ đây là một quan niệm kỳ lạ vì các người được dạy rằng trong khi giao tiếp chỉ nên lo cho người kia. Nhưng Ta nói thật điều này: Sự tập trung, ám ảnh, chú tâm của các người vào người kia khiến cho giao tiếp bị thất bại.

- Người kia đang hiện hữu ra sao? Đang có gì? Đang nghĩ gì? Đang mong chờ gì? Điều này không quan trọng. Quan trọng các người đang hiện hữu ra sao trong giao tiếp với tất cả cái đó. Người yêu thương nhất chính là người lấy Bản Thân làm trung tâm.

- Đó là một giáo lý cấp tiến.

- Không! Nghĩ cho kỹ: Nếu các người không thể yêu bản thân thì các người không thể yêu người khác. Phần lớn con người lầm lẫn khi đi tìm tình yêu Bản Thân qua tình yêu người khác. Trong tiềm thức, họ nghĩ rằng: Mình có thể chỉ yêu thương những người khác và họ sẽ yêu mình. Như thế, mình sẽ dễ thương và Mình có thể yêu mình. Cũng có những người khác tự ghét mình hoài vì họ cảm thấy chẳng có ai yêu họ. Đây cũng là căn bệnh thời đại. Thực tế có nhiều người yêu họ nhưng chưa đủ, chính họ phải tự yêu thương Bản Thân họ.

- Những người này họ không tin các người. Họ nghĩ rằng các người đang tìm cách kiếm chác, lợi dụng họ. Làm sao các người có thể yêu họ với bản thân họ thực sự như vậy. Chắc các người muốn lợi dụng gì đây? Chính vì không tin các người yêu họ nên họ đòi hỏi các người phải **chứng minh** lòng yêu thương của các người. Từ đó, họ đòi hỏi các người bắt đầu sửa đổi cách cư xử của các người. Sau đó, tới thời điểm họ tin các người yêu thương họ, họ bắt đầu suy nghĩ, lo lắng xem giữ được tình yêu này bao lâu. Để giữ gìn tình yêu này, họ bắt đầu thay đổi cách cư xử của họ đối với các người. Như vậy hai người thực sự mất Bản Thân trong giao tiếp. Hai người đi vào giao tiếp với hy vọng sẽ tự tìm thấy mình nhưng thay vì tìm được Bản Thân lại mất nó. Sự mất Bản Thân trong giao tiếp là nguyên nhân gây ra những đổ vỡ trong sự hợp đôi này. Hai người kết hợp với nhau tưởng rằng tổng số sẽ lớn hơn nhưng kết quả lại nhỏ hơn. Hai người cảm thấy mình kém hơn khi còn độc thân. Kém khả năng, kém kích thích, kém năng lực, kém quyến rũ, kém vui vẻ, kém hài lòng v.v...Như vậy, họ đã bỏ đi phần lớn Bản Thân của họ là ai để có thể tiếp tục hiện hữu trong giao tiếp. Mục đích của giao tiếp không phải như thế nhưng đa số các người lại làm như vậy.

- Tại sao? Tại sao?

Bởi vì con người đã mất liên hệ với mục đích của giao tiếp. Khi các người không còn nhìn nhau như những linh hồn cùng đi một hành trình linh thiêng thì các người không thể thấy được mục đích, thấy được lý do tiềm ẩn trong mọi giao tiếp. Linh hồn đã nhập vào thân thể và thân thể đã tới đời sống trong mục đích tiến hóa. Các người đang tiến hóa và **đang trưởng thành**. Và các người đang dùng những giao

- tiếp của các người với vạn vật để các người quyết định các người trở thành gì. Đó là công việc các người tới đây để làm. Đó là cái vui sáng tạo cái Ngã, biết cái Ngã một cách ý thức các
- người mong trở thành. Đó là ý nghĩa của tự ý thức. Các người đã đưa cái Ngã của các người tới thế giới tương đối ngõ hầu các người có thể có những dụng cụ dùng để biết và kinh nghiệm Các Người Thực Sự Là Ai. Các Người Là Ai là người mà chính các người sáng tạo ra để giao tiếp với tất cả những gì còn lại. Những giao tiếp cá nhân rất linh thiêng và quan trọng vì qua đó nảy sinh rất nhiều sự kiện trong cuộc đời. Trước hết các người phải học cách tôn vinh, quý mến và yêu thương Bản Ngã.
- **Trước tiên, các người phải nhìn nhận Bản Ngã là quý báu trước khi các người có thể nhìn nhận người khác là quý báu. Phải nhìn nhận Bản Ngã là linh thiêng trước khi các người có thể nhìn nhận người khác là linh thiêng. Phải biết Bản Ngã là thánh thể trước khi nhìn nhận thánh thể nơi người khác.**
- Các vị chân sư của Ta đều tới cùng thông điệp: Không phải là “Ta thiêng liêng hơn các người” mà là “các người cũng thiêng liêng như Ta”.
- Thông điệp và Chân Lý này khiến các người khó chấp nhận. Tại sao các người không yêu thương người khác một cách chân thật vì các người chưa bao giờ yêu thương mình một cách chân thật. Như vậy, từ bây giờ cho đến sau này hãy đặt Bản Ngã làm trung tâm. Hãy quan sát coi các người đang hiện hữu ra sao, đang làm gì, đang có gì vào bất kỳ lúc nào chớ đừng quan sát coi người khác đang làm gì. Sự cứu rỗi của các người không nằm trong hành động của người khác nhưng ở trong tái hành động của các người.
- Xin cho tôi biết rõ hơn, có những hành động của những người khác không ảnh hưởng tới Bản Ngã của chúng tôi chẳng nói làm gì. Nhưng có những hành động đụng chạm làm tổn thương đến chúng tôi, chúng tôi phải làm gì?
- Tốt lắm, cứ nói “hãy né tránh sang một bên”, coi như chẳng có gì.
- Nói thì dễ nhưng thực hành thật là khó.
- Sẽ có một ngày các người không bị như vậy nữa. Đó là ngày các người nhận thức được cái ý nghĩa chân thật của những giao tiếp. Thật ra, các người đã quên là các người tái hành động theo lối các người. Nhưng như vậy cũng tốt. Đó là một phần tiến triển của linh hồn khi đi vào giao tiếp. Đối với những đau khổ và tổn thương trong giao tiếp các người cần: Thứ nhất thành thật thừa nhận mình và người kia đang cảm thấy ra sao một cách chính xác. Đa số các người sợ làm điều đó vì các người nghĩ rằng như vậy là xấu, hẹp hòi. Điều quan trọng duy nhất các người có thể làm: Các người phải tôn trọng cảm xúc của các

người vì tôn trọng cảm xúc là tôn trọng mình và các người yêu thương người hàng xóm như thương yêu chính bản thân mình. Làm sao các người có thể hy vọng hiểu được và tôn trọng những cảm xúc của một người khác khi các người không thể tôn trọng những cảm xúc trong nội tâm mình.

- Câu hỏi đầu tiên trong tiến trình giao tiếp với ai là: Hiện nay ta là ai và muốn trở thành ai trong mỗi giao tiếp với người đó. Thường thường các người không nhớ lại các người là ai và không biết các người muốn trở thành ai cho tới khi các người đã thử nhiều lỗi thử hiện. Đó là lý do tại sao việc tôn trọng những cảm xúc của mình lại quan trọng đến như vậy.

- Nếu các cảm xúc đầu tiên là một cảm xúc tiêu cực thì chỉ cần biết có cảm xúc, đó thường là tất cả việc cần thiết phải làm để bước né sang bên cạnh nó. Chỉ khi nào các người tức giận, bối rối, hoảng hốt cái cảm xúc muốn trả miếng thì lúc đó các người có thể buông thả những cảm xúc đầu tiên này, coi như không phải cái mà các người muốn thể hiện.

- Vị chân sư là người đã sống qua những kinh nghiệm như vậy, đủ để biết trước những sự chọn lựa kế tiếp của vị ấy là gì. Vị ấy không cần phải thử gì khác nữa. Vị ấy đã mặc những quần áo ấy rồi và biết rằng chúng không vừa, chúng không phải là “**của vị ấy**”. Vì đời sống vị chân sư là tự dành cho sự thành tựu trung kiên của Bản Ngã như tự biết mình muốn thể hiện ra sao, những cảm xúc không ăn khớp kia sẽ không bao giờ được nuôi dưỡng. Đó là lý do tại sao những vị chân sư bất động trước những biến cố mà những người khác có thể coi là tai họa. Vị chân sư hân hoan trước tai họa vì vị ấy biết rằng từ hạt giống của tai họa (và tất cả những kinh nghiệm), Bản Ngã sẽ tăng trưởng. Và mục đích đời sống vị chân sư luôn luôn tăng trưởng. Bởi vì một khi con người đã hoàn thành đầy đủ Bản Ngã, không còn gì khác để làm là thực hiện hơn thế nữa. **Chính ở mức này mà con người chuyển từ công tác của linh hồn qua công tác của Thượng Đế và chính đây là chuyện Ta làm.**

* * *

Để đáp ứng với những mục tiêu của cuộc thảo luận này, Ta giả định rằng các người vẫn đứng ở mức hoạt động của linh hồn, vẫn còn tìm cách thực hiện thành hiện thực Các Người Thật Sự Là Ai? Đời sống Ta sẽ cho các người vô số những dịp sáng tạo (hãy nhớ rằng đời sống không phải là một tiến trình phát giác nhưng là một tiến trình sáng tạo).

Các người có thể sáng tạo các người là ai lập đi lập lại hoài. Quả thật các người làm việc sáng tạo mỗi ngày. Tuy nhiên, theo như sự vật xuất hiện, các người không bao giờ vẫn cứ đạt được cùng giải đáp. Giả thiết rằng có một kinh nghiệm bên ngoài giống in hệt, các người có thể chọn kiên nhẫn, yêu thương và thân thiện vào ngày đầu trong giao tiếp với kinh nghiệm đó nhưng vào ngày thứ hai các người có thể chọn giận dữ, xấu xa và buồn rầu.

Vĩ chân sư là người luôn luôn tiến tới cùng một đáp số và giải đáp luôn luôn là một chọn lựa cao nhất.

Trong chuyện này, có thể nói ngay trước được thái độ của vị chân sư. Ngược lại hoàn toàn không thể nói được thái độ của người học viên. Có thể nói một người tiến bộ ra sao trên con đường tới vị sư bằng cách ghi nhận rằng: Có thể nói trước người đó có chọn lựa cao nhất để đáp ứng hoặc phản ứng với bất kỳ trường hợp nào. **Đương nhiên vấn đề được mở ra là thế nào là chọn lựa cao nhất.**

Đây là vấn đề những nhà thần học đã thảo luận từ tạo thiên lập địa. **Nếu quả thật đó là vấn đề dẫn thân của các người thì các người đã đi trên con đường dẫn tới vị sư.** Ngược lại, phần lớn con người không chọn lựa cao nhất mà chọn lựa thế nào có lợi nhất, thế nào ít bị thiệt thòi nhất. Khi được sống theo quan điểm thiệt ít nhất và lợi nhiều nhất thì các ích lợi chân thật của đời sống đã bị tước bỏ. Dịp đã bị mất đi, cơ hội đã lỡ. Bởi lẽ đời sống như thế chỉ là sống trong sợ hãi, ngang trái, nói lên lời dối trá về các người. Thật ra, các người không phải là sợ hãi, các người là tình yêu thương. Tình yêu thương không cần tới bảo vệ và không thể bị mất. Tuy nhiên, các người sẽ không bao giờ biết điều đó trong kinh nghiệm của mình nếu các người cứ luôn luôn trả lời câu hỏi thứ hai chớ không trả lời câu hỏi thứ nhất. Bởi lẽ chỉ có người nào nghĩ có lợi hay có gì thiệt thì mới trả lời câu hỏi thứ hai. Và chỉ có người nào nhìn đời sống theo một lối khác, nhìn bản ngã như một hiện thực cao hơn, hiểu rằng thắng hay thua không phải là một trắc nghiệm mà chỉ là yêu thương hay không yêu thương - chỉ có người đó hỏi câu hỏi thứ nhất. Có thể ví như: những người chọn lựa có lợi nhất để ý đến thân thể của mình, còn những người chọn lựa với ý niệm cao nhất để ý đến linh hồn của mình.

- **Tất cả các người có tai hãy lắng nghe, Ta nói cho các người biết: Vào những thời điểm gay gắt nhất trong giao tiếp của con người chỉ có một câu hỏi độc nhất: Tình yêu sẽ làm gì bây giờ. Không có câu hỏi liên hệ nào khác, không có câu hỏi nào có ý nghĩa, không có câu hỏi nào có quan trọng gì đối với linh hồn của các người.**

- nghĩa cao cả nhất không bao giờ đưa tới một hành động phản Thượng Đế tính. Tuy nhiên, khi các người đã nhúng tay vào một hành động phản Thượng Đế tính do hậu quả chọn lựa điều tốt nhất cho các người, sự sai lầm không nằm ở chỗ các người không tự đặt mình lên trước hết mà là vì các người hiểu sai lầm điều tốt nhất của các người. Tất nhiên, qui định điều tốt nhất cho các người cũng đòi hỏi các người hiểu rõ các người đang cố gắng làm gì? Đây là bước quan trọng phần lớn con người không biết mình đang làm gì? Mục đích các người trong đời sống là gì? Chưa có câu trả lời, cái tốt nhất trong bất kỳ trường hợp nào vẫn là một bí mật. Trên thực tế, điều
- tốt nhất trong những hoàn cảnh các người bị lạm dụng là chấm dứt sự lạm dụng. Và như thế, tốt cho cả hai **bởi vì chính người lạm dụng cũng bị lạm dụng khi việc lạm dụng được tiếp tục.**
- Nếu không chấm dứt tình trạng lạm dụng này, vô tình chúng ta làm hại người lạm dụng. Bởi lẽ nếu người lạm dụng nhận thấy rằng sự lạm dụng có thể chấp nhận được họ sẽ học được những gì? Còn nếu hấn nhận thấy là sự lạm dụng của hấn sẽ không được chấp nhận nữa thì hấn sẽ phát giác được gì?
- Vậy thì đối xử với những người khác bằng tình thương yêu không nhất thiết có nghĩa là để cho họ cứ làm theo ước muốn của họ.
- Những cha mẹ đã sớm học được điều đó. Không thể để cho bọn độc tài cứ sinh sản ra nhiều mà phải ngừng bọn đó lại trong những hành vi độc đoán của chúng. Tình yêu thương bản thân và **tình thương yêu kẻ độc tài** đòi hỏi như vậy. Đó là câu trả lời cho các câu hỏi của các người: Nếu chỉ có yêu thương thì làm sao con người có thể biện minh cho chiến tranh? Đôi khi con người phải tiến tới chiến tranh để có thể nêu cao cái mệnh đề về con người thực sự là gì: Là con người kinh tởm chiến tranh. Có những khi các người phải bỏ cái Các Người Là Ai để **có thể** là các người là ai.
- Nhiều vị Chân Sư đã dạy rằng: **Các người không thể có tất cả cho đến khi các người chấp nhận buông bỏ tất cả.** Như vậy để có thể “có” bản thân là một người hòa bình, có khi các người phải bỏ cái ý niệm về bản thân: Bản thân là một người không bao giờ tiến tới chiến tranh. Lịch sử đã kêu gọi con người có quyết định như vậy. Như thế cũng đúng với những giao tiếp có tính cách cá nhân và riêng tư nhất. Đời sống có thể đã hơn một lần kêu gọi các người chứng minh Các Người Là Ai bằng cách trưng ra một diện của cái không phải là các người.
- Trong quan hệ giao tiếp không phải nếu ta bị tổn thương thì phải làm gì cho tổn thương lại. Phải hiểu là: Nếu để cho kẻ kia tiếp tục gây tổn hại có thể không phải là một hành động thương yêu nhất đối với bản thân ta hoặc đối với kẻ kia. Điều này sẽ làm tổn thương những lý thuyết hòa bình nói rằng tình thương yêu cao cả nhất không cho phép

trả đũa bằng sức mạnh đối với điều mà các người cho là “ác”. Cuộc thảo luận tới đây xoay qua diện thần bí vì không thể nào khai phá mệnh đề này lại bỏ lơ từ ngữ “ác” và những phê phán giá trị do nó gây ra. Thực tế chẳng có gì là ác mà chỉ là những hiện tượng và những kinh nghiệm khách quan. Mục đích chính trong cuộc đời đòi hỏi các người phải chọn lựa điều tốt xấu trong các hiện tượng xảy ra trong cuộc đời. Nếu không có sự chọn lựa các người không thể biết được hoặc tạo ra **Bản Ngã** của các người. Bằng cái mà các người gọi là ác, các người xác định chính mình với cái mà các người gọi là tốt.

- Các người hiện sinh trong thế giới tương đối, trong đó một vật chỉ có thể hiện hữu trong cái liên hệ với một vật khác. Mục đích của cả hai để cung cấp một trường kinh nghiệm trong đó các người tìm thấy bản thân, tự xác định chính mình và nếu các người chọn lựa tái tạo không ngừng các người là ai.

- **Chọn lựa để giống Thượng Đế không có nghĩa là chọn lựa để thành một “tử vì đạo”. Chắc chắn không có nghĩa là các người chọn lựa để là một nạn nhân.**

- Trên con đường tiến tới Thượng Đế, vị Chân Sư hiểu rằng tất cả những khả năng làm tổn thương, làm hại và làm mất mát đã bị loại đi hết, có thể là tốt mà nhận thức rằng tổn thương, làm hại và mất mát là một phần của kinh nghiệm và quyết định các người là ai trong giao tiếp với điều đó. Phải, những điều mà người khác nghĩ, nói và làm sẽ đôi khi làm tổn thương các người cho tới khi họ không làm vậy nữa. Quan trọng là các người cảm về một vật ra sao? Hãy nói lên sự thật của các người rất từ tốn nhưng đầy đủ và trọn vẹn. Hãy sống sự thật các người một cách hòa nhã nhưng hoàn toàn kiên định. Hãy thay đổi sự thật các người một cách dễ dàng và nhanh chóng khi kinh nghiệm mang đến một ánh sáng mới cho các người. Đừng né sang một bên và làm cho nó chẳng có ý nghĩa gì khi các người bị tổn thương trong một giao tiếp. Nếu các người **hiện nay đang làm tổn thương ai khác** thì cũng là quá trễ để làm cho nó không còn ý nghĩa gì. Công việc của các người bây giờ là quyết định cho nó có ý nghĩa gì và chứng minh quyết định này. Bởi vì khi làm như vậy, các người chọn lựa và trở thành cái mà các người tìm cách trở thành.

- Vậy tôi **không cần phải** là một người vợ đau khổ bao lâu nay hay một người chồng nhỏ bé hoặc nạn nhân của những giao tiếp để làm cho những giao tiếp này thành thiêng liêng để làm cho Thượng Đế vui lòng về tôi?

- Hẳn nhiên là không.

- Và tôi cũng khỏi cần phải kiên nhẫn chịu đựng những tấn công vào phẩm giá của tôi, những tổn hại danh dự của tôi, những vết thương nơi tim tôi để có thể nói rằng tôi đã dâng hiến cái quý nhất của tôi trong giao tiếp, tôi đã làm tròn bổn phận hay đã “hoàn tất nhiệm vụ” trước mắt của Thượng Đế và của con người?

- Chẳng một giây phút nào.
- Vậy tôi phải hứa hẹn ra sao trong giao tiếp, tôi phải giữ những giao ước gì? Giao tiếp đưa đến bốn phận gì? Tôi phải tìm những chỉ dẫn gì?
- Câu trả lời làm cho các người ngạc nhiên: Các người chẳng có bốn phận gì trong giao tiếp cũng như trong tất cả đời sống.
- Không có bốn phận?
- Không có bốn phận, không có ràng buộc bởi luật lệ nào. Các người cũng chẳng bị trừng phạt vì một xâm phạm nào bởi vì không có gì được coi là **“tân công dưới mắt Thượng Đế”**
- Tôi đã có nghe điều này rồi: Cái thứ tôn giáo “không có luật lệ gì hết”. Đó là hỗn loạn tâm linh. Tôi không biết hành xử thế nào?
- Không có cách nào không hành xử được nếu việc của các người là tự tạo Bản Ngã.
- Điều tôi cứ thắc mắc: Nếu Thượng Đế muốn tôi trở thành gì đó sao chẳng tạo tôi ra theo cái đó? Tại sao lại có những đấu tranh này để tôi vượt qua cái tôi hiện là để trở thành cái mà Thượng Đế muốn tôi là?
- Đây là câu hỏi thích đáng và rất hay vì đa số các tôn giáo cho rằng Ta tạo ra các người nhỏ hơn là Ta hiện hữu để cho các người có dịp trở thành như Ta đây. Họ đã chống lại chiều hướng tự nhiên mà Ta đã trao cho các người. Trong những cái gọi là chiều hướng tự nhiên này có chiều hướng phạm tội. Các người đã được giảng dạy rằng các người sinh ra trong tội lỗi, các người sẽ chết trong tội lỗi, rằng phạm tội là bản chất của các người. Có những tôn giáo còn dạy rằng: **Các người không thể làm gì được trong chuyện này.** Hành động của các người chẳng có liên hệ và có ý nghĩa gì cả. Nghĩ rằng các người có thể lên trời bằng hành động của các người là kiêu ngạo. Chỉ có một con đường lên trời **“cứu rỗi”** nhờ vào ân sủng trung gian con của Thượng Đế chứ không nhờ vào sự cố gắng của các người. Khi hiểu đã được cứu rỗi, các người chẳng thèm làm gì cả, không cố gắng chọn lựa trong đời sống để cải thiện bản thân, không có gì ảnh hưởng và tác động được các người. Các người không có khả năng tự làm cho mình xứng đáng vì các người nghĩ rằng mình không xứng đáng và các người được tạo ra như vậy.
- Tại sao?
- Chỉ có Trời biết! Có thể ông đã có sai lầm. Có thể ông làm không đúng phép. Có thể ông mong ông có dịp làm lại tất cả một lần nữa. Đây! Tất cả là như vậy đây. Phải làm sao đây?
- Ngài đang đưa tôi ra mà chế nhạo.

- Không! Các người đang đưa Ta ra mà chế nhạo. Các người nói rằng: Ta, Thượng Đế đã làm những vật bất toàn cố hữu rồi đòi hỏi những vật đó phải toàn hảo, nếu không sẽ phải chịu địa ngục. Rồi các người nói rằng: Vào mấy ngàn năm trước trong kinh nghiệm trần gian, các người nói rằng con Ta rất hoàn hảo đã cứu các người khỏi cái bất toàn của Ta, cái bất toàn Ta đã trao cho các người. Nói cách khác, con của Thượng Đế đã cứu các người khỏi cái mà Cha hẳn đã làm. Đó là cách mà phần lớn các người nói rằng Ta đã gây ra. Giờ thì ai chế nhạo ai?

- Đây là lần thứ hai trong cuốn sách này Ngài có vẻ như đưa ra chân lý tấn công vào chính diện giáo lý Cơ Đốc Chính Thông Giáo. Thật là lạ!

- Các người đã lựa chọn chữ “tấn công”. Ta chỉ đặt vấn đề. Nhân tiện đây Ta nói luôn toàn bộ bản chất giao tiếp giữa Thượng Đế và con người. Vấn đề đặt ra ở đây bởi vì chúng ta đã thảo luận về bổn phận trong giao tiếp cũng như trong chính đời sống. Các người không thể tin là có giao tiếp mà không có bổn phận vì các người không thể chấp nhận các người thật sự là ai và là gì. Các người gọi đời sống hoàn toàn tự do là “hỗn loạn, hỗn loạn tâm linh”. Ta gọi đó là lời hứa vĩ đại của Thượng Đế. Chỉ có trong lời hứa vĩ đại này mà kế hoạch của Thượng Đế mới có thể hoàn thành. Các người không có bổn phận trong giao tiếp, các người chỉ có những dịp.

- Dịp chớ không phải là bổn phận, đây là nền tảng của mọi tôn giáo, căn bản của mọi tâm linh. Các người còn nhìn theo lối nào khác thì các người còn lạc đề. Giao tiếp giữa các người với vạn vật đã được tạo ra như một dụng cụ toàn hảo cho công việc của linh hồn. Đó là lý do tại sao tất cả những giao tiếp giữa con người lại là thánh địa. Đó là lý do tại sao tất cả những giao tiếp cá nhân lại rất thiêng liêng.

- Trong điểm này nhiều giáo hội đã đúng khi cho rằng hôn nhân là một nghi lễ linh thiêng không phải vì những bổn phận thiêng liêng mà vì cái dịp vô cùng lớn lao của nó.

- Không bao giờ làm một gì trong giao tiếp với ý niệm bổn phận. Hãy làm bất kỳ điều gì do ý niệm về cái dịp huy hoàng mà giao tiếp của các người dành cho các người. Quyền quyết định và quyền hiện hữu như các người thật sự là ai?

- Tôi đã nghe điều đó nhưng trong những giao tiếp của tôi, tôi cứ phải bỏ cuộc hoài hoài khi tình trạng trở thành gây cản. Kết quả là tôi đã có cả một chuỗi những giao tiếp. Khi còn trẻ, tôi nghĩ rằng tôi chỉ có một giao tiếp thôi. Tôi hình như không biết cách thế nào để giữ một giao tiếp lâu dài. Ngài có nghĩ rằng có một ngày tôi sẽ học được không? Tôi phải làm gì để cho việc đó xảy ra?

- Tuy nhiên, trong những cuộc giao tiếp kéo dài tạo ra những dịp đáng chú ý cho sự tăng trưởng chung, cho sự biểu lộ chung, cho sự thành tựu chung và điều này có phần thưởng riêng của nó.

- Người làm như cứ bám giữ vào một giao tiếp có nghĩa rằng đó là một thành công? Hãy cố gắng đừng có lẫn lộn giữa một việc trường kỳ và một việc kết thúc mỹ mãn. Hãy nhớ rằng: Việc của các người trên hành tinh này không phải là coi xem các người có thể giữ một giao tiếp được bao lâu mà chính là quyết định kinh nghiệm các người thật sự là ai? Đây không phải lý lẽ để bênh vực cho những giao tiếp ngắn ngủi và cũng chẳng có yêu cầu nào cho những cuộc giao tiếp kéo dài.
- Tôi biết! Tôi biết! Tôi vẫn nghe chuyện này nhưng làm sao để tôi tới được đó?
- Trước hết, hãy chắc chắn rằng các người tiến tới một giao tiếp do những lý do chính đáng. Phần lớn các người đi vào giao tiếp với những lý do **“không chính đáng”** như để chấm dứt tình trạng cô đơn, để lấp một chỗ trống, để đem tình yêu thương đến cho họ hoặc một người cho họ thương yêu. Những lý do này còn thuộc loại khá. Những người khác giao tiếp để cứu vãn cái tôi của họ, để phục hồi sau một cuộc giao tiếp trước hoặc để giảm cái chán chường của họ. Như vậy, sẽ không có gì thay đổi sâu xa trong chuyện này nên giao tiếp cũng sẽ chẳng thay đổi gì.
- Tôi không đi vào giao tiếp vì một lý do gì cả?
- Ta nghĩ rằng các người chẳng biết tại sao các người lại đi vào những giao tiếp đó, cũng chẳng có mục đích gì cả. Ta nghĩ rằng các người đã đi vào giao tiếp bởi vì các người đã **“yêu”** sao?
- Đúng! Chính xác như vậy.
- Và Ta nghĩ rằng các người đã không ngừng lại để coi tại sao các người lại yêu. Các người đã đáp ứng theo cái gì? Các nhu cầu đã được thỏa mãn chưa? Với phần lớn con người thì tình yêu là một đáp ứng cho nhu cầu hoàn thành. Ai ai cũng có những nhu cầu. Người này cần cái này, người kia cần cái kia. Cả hai người nhìn thấy nơi nhau một dịp để nhu cầu đó hoàn thành. Do vậy, hai người đồng ý ngầm trong cuộc đối chác. Tôi sẽ đổi cho bạn cái tôi có nếu bạn cho tôi cái bạn có. Đó là dịch vụ kinh doanh nhưng các người không nói thật về vụ này. Các người không nói: Tôi đối chác với bạn nhưng các người nói: Tôi yêu bạn lắm. Và rồi cái thất vọng bắt đầu.
- Ngài đã nêu điểm đó trước đây rồi.
- Phải! Các người đã làm chuyện đó trước đây rồi, không phải một lần mà nhiều lần. Đôi lúc, cuốn sách này hình như đi vòng tròn, cứ quay đi quay lại một điểm đó. Đại loại giống như cuộc đời vậy.
- Ngài nói đúng vào tim đen chúng tôi rồi.
- Tiến trình đây là các người đã đặt câu hỏi và Ta chỉ có trả lời. Nếu người cứ hỏi một câu theo ba kiểu thì Ta bó buộc trả lời câu hỏi đó.

- Có lẽ tôi cứ hy vọng rằng Ngài sẽ có một câu trả lời khác. Ngài đã tiêu thuyết hóa quá xá khi tôi hỏi Ngài về giao tiếp. Có gì là xấu khi té lộn vào tình yêu mà chẳng nghĩ ngợi gì cả.
- **Chẳng có gì là xấu cả. Cứ nhào vào tình yêu theo lối đó với bao nhiêu người cũng được. Nhưng nếu người định tạo giao tiếp lâu dài cả cuộc đời với họ, có lẽ người cần thêm đôi chút suy nghĩ.**
- Mặt khác, nếu các người tìm thấy vui thú trong những cuộc giao tiếp như nước chảy vậy hoặc tệ hơn, cứ nán lại trong một giao tiếp vì các người nghĩ rằng: “Mình phải làm như vậy” rồi sống một cuộc sống với tuyệt vọng âm thầm. Nếu các người thấy vui thú trong việc tiếp tục những khuôn khổ như vậy thì hãy cứ thẳng tiến lên làm chuyện các người đang làm.
- Oke! Oke! Tôi hiểu rồi. Ngài quả thật là tàn nhẫn đấy!
- Đó là cái đặc sắc của Chân Lý. Chân lý là tàn nhẫn. Nó không để cho các người yên đâu. Nó cứ tiếp tục luôn lời các người từ mọi phía, trung ra cho các người thấy cái thực tế là như vậy. Điều đó có thể làm cho các người bực mình.
- Được rồi! Như vậy trường hợp tôi muốn tìm được những dụng cụ cho một giao tiếp lâu dài và Ngài nói rằng đi vào những giao tiếp với mục đích là một trong những dụng cụ.
- Đúng! Hãy chắc chắn rằng các người và người bạn đời kia cùng đồng ý về một mục đích.
- **Nếu hai người đều đồng lòng ở mức ý thức rằng mục đích của cuộc giao tiếp là tạo ra một nhịp, chớ không phải bôn phận ngang trái, một dịp để tăng trưởng, để biểu lộ đầy đủ Bản Ngã, để tạo đời sống hai người lên khả năng cao nhất, để sửa tất cả những tư tưởng sai lầm, hay để sửa chữa cái ý niệm nhỏ bé về mình và để tối hậu hợp nhất với Thượng Đế qua sự hợp nhất hai linh hồn. Nếu hai người lập lời nguyện đó thay vì lập những lời nguyện mà các người đã lập thì cuộc giao tiếp đã bắt đầu với một bước rất tốt. Cuộc giao tiếp đã khởi đi bằng bước chân đúng. Đó là một khởi đầu rất tốt.**
- Tuy vậy, vẫn không có bảo đảm là sẽ thành đạt. Nếu các người muốn có bảo đảm trong cuộc sống thì các người không muốn sống vì các người không muốn có những buổi diễn tập cho một kịch bản đã được viết sẵn rồi. Đời sống, do bản chất nó không thể có bảo đảm, nếu không thì toàn bộ mục đích của nó bị phá ngang.
- Oke! Được rồi! Tôi hiểu rồi. Tôi đã đưa giao tiếp của tôi đi với bước khởi đầu rất tốt và tôi làm sao để tiến tới sau đó?

- Hãy biết và hãy hiểu rằng sẽ có những thử thách và có những thời gian rắc rối khó khăn nhưng đừng tìm cách tránh né. Hãy chào mừng chúng với lòng biết ơn. Hãy coi chúng như những món quà tốt đẹp của Thượng Đế, những dịp vinh quang để thực hiện điều các người tự nguyện làm khi đi vào giao tiếp đời sống. Hãy hết sức cố gắng đừng nên nhìn một người nào là kẻ thù, ngay cả là một vấn đề. Hãy thay đổi cái kỹ thuật nhìn mọi vấn đề là những dịp.
- Tôi biết! Tôi biết! Những dịp để hiện hữu và quyết định Các Người Thật Sự Là Ai?
- Đúng! Các người đã thấy rồi, các người đã thấy rồi!
- Có vẻ như là một đời sống thật buồn tẻ đối với tôi?
- Đó là vì các người đã để tầm nhìn quá thấp. Hãy mở rộng chân trời của các người. Hãy đi sâu vào nhãn giới của các người. Hãy nhìn thêm nữa, nhiều hơn là các người tưởng có thể nhìn. Hãy nhìn thêm nơi bạn đồng hành của các người nữa. Các người sẽ không bao giờ làm hại cho cuộc giao tiếp của các người, cũng không làm hại cho ai, do cái nhìn người khác nhiều hơn là họ muốn trưng ra. Bản Ngã của người khác có rất nhiều nhưng họ sợ không dám trưng ra cho các người. Nếu người kia nhận thấy các người nhìn thấy nhiều hơn nơi họ, họ sẽ cảm thấy an lòng để trưng ra cho các người những cái mà các người tất nhiên đã nhìn thấy rồi.
- Người ta có chiều hướng sống theo những điều mà người ta mong chờ người kia.
- Na ná như vậy. Ta không ưa chữ “**mong chờ**” ở đây. Những mong chờ làm đổ vỡ trong giao tiếp. Chúng ta hãy nói rằng: Người ta có chiều hướng nhìn thấy nơi bản thân họ như chúng ta nhìn thấy nơi họ. Cái nhìn chúng ta càng rộng lớn họ càng muốn tiến tới và trưng ra cái phần của họ mà chúng ta đã trưng ra cho họ. Đó chẳng phải là cách mà những giao tiếp thật sự tốt đẹp diễn tiến sao? Đó chẳng phải là cái phần của tiến trình sửa chữa sao? Cái tiến trình dựa vào đó chúng ta cho phép người ta ‘buông bỏ’ tất cả những tư tưởng sai lầm mà họ đã có về bản thân họ? Đó chẳng phải là việc Ta đang làm đây trong cuốn sách này cho các người sao?
- Phải!
- Và đó chính là công việc của Thượng Đế, công việc của linh hồn là làm cho các người thức tỉnh. Công việc của Thượng Đế là làm cho tất cả mọi người thức tỉnh.
- Chúng tôi làm việc đó bằng cách nhìn những người khác như họ là ai? bằng cách nhắc cho họ “**họ là ai**”.

- Điều này các người có thể làm theo hai cách bằng cách nhắc với họ, “họ là ai” (rất khó vì họ sẽ không tin các người) và bằng cách nhớ lại “các người là ai” (dễ hơn nhiều vì các người không cần tới tin tưởng của họ mà chỉ cần tin tưởng của chính các người). Cứ bèn lòng chứng minh như vậy, sẽ nhắc lại cho những người khác họ là ai? bởi lẽ họ sẽ thấy nơi các người.
- Nhiều Chân Sư đã được gửi tới địa cầu để chứng minh chân lý vĩnh cửu. Những vị khác Joan the Paptiat đã được gửi tới như những người mang thông điệp, nói những lời sáng ngời về chân lý của Thượng Đế không thể nhầm lẫn được. Những người đặc biệt mang thông điệp này đã có cái nội quán lạ thường và quyền năng rất đặc biệt để nhận thấy chân lý vĩnh cửu cũng như có khả năng truyền thông những chân lý này bằng những cách đơn giản thực tế cho thể nhân có thể hiểu được. Người cũng là một người mang thông điệp như vậy.
- Tôi?
- Phải. Người có tin không?
- Quả thật là khó có thể chấp nhận nổi. Tôi muốn nói tất cả chúng tôi đều đặc biệt?
- Tất cả các người đều đặc biệt.
- Thật ra, trong nội tâm tôi đã cảm nhận được Thượng Đế chọn lựa trong công tác lạ thường. Tôi đã cố gắng thanh lọc tư tưởng, lời nói và hành động để tặng thưởng Bản Ngã. Tôi đã mất cả cuộc đời để đi tìm chân lý này.
- Ta biết các người đã tranh đấu thế nào.
- Xin lỗi đã làm Ngài buồn, nhiều khi tôi chẳng thắng lợi gì nhiều.
- Vậy mà mỗi khi liên lạc với Thượng Đế, các người đã bỏ rơi cái Bản Ngã của mình. Biết bao nhiêu đêm các người đã cầu xin Thượng Đế cho có được sáng suốt, khai thông nội quán không phải để các người giàu có, nhiều danh vọng mà để đạt cái thanh tịnh thâm sâu của sự khao khát muốn biết.
- Vâng.
- Và các người đã hứa với Ta, hứa tới hứa lui rằng: Nếu các người mà biết được Bản Ngã, sẽ dành phần còn lại tất cả cuộc đời chia xẻ chân lý vĩnh cửu này cho người khác. Không phải để được vinh quang nhưng do ước ao sâu xa trong trái tim mong chấm dứt những đau đớn, buồn phiền, khổ não cho người khác. Đồng thời, ước ao mang lại những vui vẻ, hoan lạc, làm lành với người khác. Các người cũng ước ao nói với mọi người họ là bạn đồng hành với Thượng Đế, điều mà các người đã luôn luôn kinh nghiệm.
- Vâng.

- Vì thế, Ta đã chọn các người là người mang thông điệp của Ta. Người và nhiều người khác vì hiện nay trong thời gian kề cận đây, thế giới sẽ cần nhiều tiếng kèn kêu gọi. Thế giới sẽ cần nhiều người nói lên chân lý mà hàng triệu người đang chờ mong. Thế giới sẽ cần nhiều trái tim cùng nối lại với nhau trong công tác của linh hồn và để sửa soạn trong công tác của Thượng Đế.
- Thực lòng các người có chối cãi rằng các người không biết điều đó không?
- Không.
- Các người có thể thực lòng chối cãi rằng đó không phải là lý do các người tới không?
- Không.
- Vậy thì các người có sẵn sàng với cuốn sách này, quyết định và tuyên bố cái chân lý vĩnh cửu của các người, thông báo và nói rõ ràng vinh quang của Ta không?
- Tôi có phải gồm tất cả mấy câu vừa trao đổi đây trong cuốn sách này không?
- Các người tưởng rằng Ta muốn các người là người mang thông điệp trong bí mật à?
- Tôi cho là không.
- Cần có nhiều can đảm để thông báo rằng mình là một người của Thượng Đế. Các người không hiểu thế giới sẽ sẵn sàng chấp nhận các người thật sự là một gì khác, nhưng là một người của Thượng Đế? **Một người thật sự mang thông điệp của Thượng Đế?** Tất cả những người mang thông điệp của Ta đã bị làm cho nhục nhã, đau lòng và chẳng có chút vinh quang gì. Các người có sẵn sàng không? Lòng các người có đau khổ không khi các người nói thực tế về Ta? Các người có sẵn sàng chịu đựng những chế nhạo từ những người đồng loại không? Các người đã sửa soạn chưa để **không màng** đến vinh quang của địa cầu và nhận cái vinh quang lớn hơn của một **linh hồn đã hoàn toàn thức tỉnh?**
- Ngài làm cho những chuyện này đột nhiên có vẻ thực nặng nề Thượng Đế ạ.
- Các người muốn là Ta nói chuyện khôi hài về việc này sao?
- Dạ! Ngài có thể làm cho nhẹ nhàng đi đôi chút.
- Hay! Ta hoàn toàn đồng ý về chuyện **Giác Ngộ!** Tại sao chúng ta lại không chấm dứt chương này bằng một chuyện khôi hài.
- Hay đấy! Ngài có chuyện nào không?
- Không! Nhưng người có. Hãy kể chuyện cô gái vẽ bức tranh đi.
- **Ồ!** Phải đó. Hôm đó, một bà mẹ đi vào nhà bếp thấy cô con gái nhỏ ngồi đó với những viết chì la liệt khắp mặt bàn để tập trung vào một bức họa cô ấy đang vẽ tự do. Bà mẹ hỏi: Con gái cưng của má,

- con đang bận rộn gì đó? Bé gái xinh đẹp trả lời với đôi mắt sáng rực rỡ: Con đang vẽ một bức họa của Thượng Đế má ạ. Có ý giúp con gái, bà má nói: Ô! Cung của má thực là quý hóa quá, nhưng này con, con có biết rằng không có ai đã thực sự biết rõ Thượng Đế ra sao cả không? Cô con gái nói giọng như chim hót: **Tốt nhưng hãy để cho con vẽ xong cái đã.**

- Đây là một chuyện khôi hài thật hay. Các người có biết cái chỗ hay nhất là gì không? Cô bé kia không lúc nào nghi ngờ là cô ấy biết chính xác cách vẽ Ta.

- Phải.

Bây giờ Ta kể cho các người truyện này để chấm dứt chương này. Ngày xưa có một người bỏ ra nhiều giờ trong tuần để viết một cuốn sách. Anh viết liên tục ngày đêm nhất là khi bắt kịp cảm hứng mới. Thế rồi, một hôm có người hỏi: Anh đang làm gì vậy? Anh ta trả lời: Tôi đang viết về một cuộc nói chuyện dài với Thượng Đế. Người bạn nói: Quý hóa quá! Nhưng này anh có biết không? Chẳng có ai biết chắc chắn Thượng Đế sẽ nói điều gì cả. Anh kia cười trả lời: **Tốt! nhưng nếu anh hãy để cho tôi viết xong cái đã.**

CHƯƠNG IX

Có lẽ các người tưởng rằng chân lý: Các Người Thật Sự Là Ai này dễ dàng? Thật sự đó lại là vụ thách đố gay gắt nhất mà các người có thể gặp từ xưa đến nay trong cuộc đời của các người. Quả thật, các người có lẽ không bao giờ tới đó được. Rất hiếm người thực hiện được. Không thể trong một đời sống và cũng không thể trong nhiều đời. Như vậy thì cố gắng làm gì?

- Tại sao lại đi vào cái vụ xung đột này?

- Ai cầu nguyện đó? Tại sao lại không chơi với cuộc đời như nó là vậy? Một cuộc tập dượt đơn giản trong cái vô nghĩa chẳng đưa tới gì đặc sắc cả, một trò chơi trong đó chẳng thể thua dù có chơi ra sao cũng vậy, một tiến trình dẫn tới cùng một kết quả tối hậu cho tất cả mọi người? Ngài nói là không có địa ngục, không có trừng phạt, chẳng có cách nào để thua cả vậy thì bận tâm làm gì? Đâu có gì thúc đẩy chúng tôi. Phải khó khăn biết bao để tới nơi mà Ngài nói là chúng tôi đang cố gắng đi tới? Tại sao không dùng thời gian đương nhiên là tốt cho chúng tôi và cứ thư giãn về tất cả những trò chơi của Thượng Đế này. Hiện hữu như Ngài thật sự là ai?

- Trời ạ! Các người có vẻ thất vọng đây à?

- Thật sự, tôi đã chán cố gắng lắm rồi bởi vì Ngài nói rằng chỉ có một phần triệu người có thể đạt được chân lý này.
- Đúng rồi! Ta thấy các người thất vọng rồi. Để coi Ta có thể giúp gì cho các người không? Trước hết Ta muốn nói cho rõ rằng đây là lần đầu tiên các người thử vụ này à?
- Tôi chẳng biết nữa.
- Không có vẻ là các người đã có gặp cảnh này trước kia rồi sao?
- Đôi khi!
- À! Các người đã gặp rồi. Gặp nhiều lần rồi.
- Bao nhiêu lần?
- Nhiều lần.
- Điều đó có gì để khuyến khích tôi không?
- Điều đó nhằm gợi hứng cho các người.
- Bằng cách nào?
- Trước hết, nó sẽ loại đi được những lo âu. Nó đem lại cái yếu tố không thể thất bại mà các người vừa nói đó: **Các người sẽ có bao nhiêu dịp mà các người muốn hay các người cầu cũng được.** Các người có thể trở lại, lại trở lại nữa. Nếu các người muốn bước tới hay bước lui không phải các người làm vậy mà do các người muốn như thế. Các người chẳng cần phải làm gì cả! Nếu các người hưởng thú cuộc đời ở mức độ đó, nếu các người cho rằng đó là cái tối hậu của các người thì các người có thể cứ có cái kinh nghiệm này hoài hoài, mãi mãi theo đúng lý do đó! Các người ưa bi kịch, ưa đau khổ, ưa không biết, ưa hồi hộp, ưa bí mật Đó là lý do tại sao các người lại ở đây!
- Ngài có chọc quê tôi đó không?
- Không phải. Vấn đề này quá gần với Chân Lý, quá gần với cái biết tối hậu. Ta không bao giờ đùa giỡn về sự hiện hữu ra sao. Quá nhiều người đã chơi trò này với tâm trí các người. Ta tới đây không phải để làm cho các người thêm rối trí. Ta tới đây để giúp các người nhìn sự việc cho sáng tỏ.
- Vậy thì làm cho sáng tỏ đi. Ngài đang nói rằng tôi tới đây vì tôi muốn tới?
- Phải. Đương nhiên.
- Tôi chọn để tới?
- Phải.
- Và tôi đã chọn như thế này nhiều lần rồi.
- Nhiều lần?
- Bao nhiêu lần?
- Đó! Cứ tra vấn nữa. Các người muốn biết rõ con số à?
- Hãy cứ cho tôi một ước lượng tổng quát. Tôi muốn nói rằng có phải chúng tôi đang tới đây chừng vài lần hay một tá.
- Vài trăm.

- Vài trăm?
- Tôi đã sống hàng mấy trăm đời rồi?
- Phải.
- Và đây là bước xa nhất tôi có thể đạt được?
- Thực ra là một quãng đường đấy.
- **Ồ!** Một quãng đường có phải không?
- Đúng! Chắc vậy. Tại sao trong những kiếp trước các người đã có giết người ta?
- Có gì là sai trong chuyện đó? Chính Ngài đã nói rằng đôi khi chiến tranh là cần thiết để chấm dứt cái ác.
- Chúng ta sẽ phải nói dài dòng về chuyện này vì Ta thấy câu hỏi này bị lạm dụng như người đang dùng ở đây. Người tìm cách lồi đứ thứ điều để hợp thức hóa mọi thứ điên khùng. Theo Ta, giết hại không bao giờ được biện hộ cho sự giận dữ, thù nghịch, trừng phạt một kẻ xúc phạm. Bản Ngã các người bảo rằng phải kính trọng đời sống mọi sinh vật. Ta rất vui lòng về điều này vì Ta không tạo ra đời sống để cho nó bị hủy diệt. Chính do sự kính trọng **đời sống** mà đôi khi chiến tranh là cần thiết vì chính qua chiến tranh chống lại cái ác đang đe dọa trước mắt. Chính qua sự tự vệ chống lại cái đe dọa tức khắc đời sống của một người khác mà các người tuyên bố cái câu Các Người Là Ai trong mỗi giao tiếp với việc đó. Các người có quyền theo luật cao nhất của luân lý. Thật thế, các người có bổn phận theo luật này.
- Chấm dứt sự tấn công vào cơ thể của một người khác hay của chính các người. Điều đó không có nghĩa là: Giết để trừng phạt là thích đáng hoặc báo thù để dàn xếp những chuyện xích mích nhỏ nhặt cũng vậy. Trong quá khứ, người đã giết người trong những trận đấu kiếm cá nhân do yêu thương một người đàn bà. Hành động như thế, các người bảo là **bảo vệ danh dự của Người**. Trên thực tế, các người đang đánh mất tất cả danh dự. Thật vô lý khi các người vẫn còn dùng sức mạnh để tranh chấp như hiện nay. Đôi khi còn lạm dụng nhân danh Thượng Đế để giết người nữa. Đây là một phạm thượng rất lớn vì nó không nói lên Các Người Là Ai?
- **Ồ!** Phải. Như vậy thì có sai trong vụ giết người?
- Chúng ta hãy quay trở lại. Chẳng có gì là “sai” cả. “sai” chỉ là một chữ tương đối chỉ cho cái ngược lại với cái mà các người gọi là “đúng”. Tuy nhiên, thế nào là “đúng”? Các người đâu có thể thật sự khách quan trong những chuyện này? Hay là “sai” và “đúng” chỉ là những định nghĩa do các người phủ lên trên những biến cố hoặc những tình trạng từ những quyết định của các người về chúng? Xin các người nói cho Ta biết cái gì làm căn bản cho quyết định của các người? Có phải là chính những kinh nghiệm của các người?
- Không. Đâu có phải.

- Trong phần lớn những trường hợp, các người đã chọn để chấp nhận quyết định của một ai khác. Một người đã tới trước các người và được cho là biết chắc chắn hơn. Rất hiếm khi những quyết định về “sai” và “đúng” trong đời sống hàng ngày là do chính các người dựa vào sự hiểu biết của các người.
- Điều này đặc biệt, Trên thực tế trong những chuyện càng quan trọng, các người càng ít khi chịu nghe theo những kinh nghiệm của chính các người, các người sẵn sàng ôm lấy những ý niệm của một người khác và coi chúng như là của mình.
- Điều này chứng tỏ những vấn đề lớn quan trọng như: Bản chất của Thượng Đế, vấn đề đạo đức, vấn đề đời sống, chiến tranh, y học, phá thai v.v... Các người đã không tự mình quyết định theo lương tâm mà lại nghe theo những quan niệm của những người khác. Các người thụ động kêu lên rằng: Ai đó cứ việc quyết định đi! Tôi sẽ đồng ý! Ai đó cứ việc cho tôi đâu là đúng, đâu là sai! Chính sự lười suy nghĩ này đã khiến cho các người chấp nhận những quan niệm của các tôn giáo một cách bằng lòng, vui vẻ vì các người không cần suy nghĩ gì cả. Bây giờ chúng ta trở lại chuyện giết người. Có lý do nào biện minh cho là đúng để giết người không? Chẳng cần nhờ vào nguồn gốc cao siêu hay quyền năng nào các người cũng biết câu trả lời. Nếu các người suy nghĩ rồi cảm nhận, hành động theo lương tâm của mình. Đó gọi là hành động theo quyền năng của chính mình.
- Ngược lại, khi các người hành động theo quyền năng của những người khác thì các người sẽ gặp rắc rối. Những quốc gia hay những tiểu bang có cần phải dùng tới giết chóc để đạt được những mục tiêu chính trị của họ không? Những tôn giáo có phải dùng tới giết chóc để áp lực những đòi hỏi thần học của họ không? Những xã hội có cần phải dùng đến giết chóc để đối phó với những người vi phạm luật pháp không? Giết có phải là một phương thức chính trị hay một giải pháp xã hội không? Bây giờ, giết có phải là điều các người có thể làm nếu có người tìm cách giết các người không? Các người có thể dùng sức mạnh giết người để bảo vệ đời sống của một người thân yêu không? Hay một người mà các người chẳng quen biết gì cả? Giết có phải là một hình thức để tự bảo vệ chống lại những kẻ giết các người, nếu không có cách nào khác để làm họ ngừng không?
- Có khác biệt giữa giết người và ám sát không? Chính quyền thường biện minh cho hành động giết người của mình để duy trì quyền lực hiện hữu. Các tôn giáo cũng thường bào chữa cho hành động giết người để phổ biến những chân lý đặc biệt của họ hầu duy trì quyền lực cho một thiểu số lãnh đạo. Xã hội cũng cho rằng giết người để trừng phạt những kẻ phạm một số tội (những tội này đã thay đổi qua năm tháng) là hợp lý để duy trì quyền lực xã hội tồn tại.

- Các người có tin rằng lập trường đó đúng đắn không? Các người có chấp nhận quan niệm của một người khác về chuyện này không? Chính bản thân các người có gì để nói không?
- Không có gì gọi là “đúng” hay “sai” trong vấn đề này.
- Nhưng do những quyết định của các người, các người vẽ ra bức hình Các Người Là Ai?
- Quả thật, bằng những quyết định của họ, chính quyền các quốc gia đã tạo ra những bức tranh về mình. Những tôn giáo đã tạo ra những dấu ấn rõ rệt. Những xã hội cũng tạo ra những dấu ấn riêng biệt.
- Các người có thích những bức hình đó không? Các người có mong tạo ra những dấu ấn đó không? Những bức vẽ đó có biểu tượng cho các người là ai không?
- Hãy cẩn thận với những câu hỏi đó vì chúng có thể đòi hỏi các người phải **Tư Duy**. Tư duy rất gay go. Có những phê phán về những giá trị rất khó khăn. Điều đó đặt các người vào việc sáng tạo thuần khiết bởi lẽ có biết bao nhiêu lần các người đã nói: “Tôi không biết” nhưng các người vẫn phải quyết định. Như vậy các người phải chọn và các người đã chọn lựa bất minh.
- Những quyết định chọn lựa không dựa vào những gì đã biết sẵn của bản thân được gọi là sáng tạo thuần khiết. Lương tâm biết rất rõ rằng: Trong khi làm quyết định này, Bản Ngã đã được tạo ra.
- **Phần lớn các người không chú trọng vào những việc quan trọng như vậy. Đa số các người dựa vào quan niệm của người khác. Như thế, phần lớn các người không tự tạo ra sản phẩm của chính mình mà tạo ra những tạo vật khác vì thói quen dựa vào quan niệm của người khác.**
- Khi quan niệm của những người khác đi ngược lại những cảm xúc của các người, lúc đó các người kinh nghiệm một cuộc đấu tranh nội tâm rất sâu xa. Các người sẽ hoang mang không biết đi đâu và làm gì đây?
- Đầu tiên, các người sẽ tìm đến những tôn giáo, các vị sư, các mục sư v.v... Các vị này thường khuyên các người đừng nghe Bản Ngã của các người. Tệ hơn, có người còn dọa dẫm các người rằng hãy nên lánh xa việc đó, tránh xa điều các người biết qua trực giác. Họ sẽ nói với các người về ác quỷ, về Satan, về yêu quái, về địa ngục v.v... làm sai lệch quan niệm trực giác của các người. Muốn được cứu rỗi, các người phải theo quan niệm của họ, tư tưởng của họ, định nghĩa về đúng hay sai của họ, đặc biệt là quan niệm của họ về Các Người Là Ai? Điều lồi cuồn ở đây, các người chẳng cần làm gì, chỉ cần đồng ý theo quan niệm của họ các người sẽ được cứu rỗi. Sức hấp dẫn và lồi cuồn này khiến các người khó lòng từ chối vì chỉ theo quan niệm đó các người đã được hạnh phúc, được thấy ánh sáng và được “**cứu rỗi**”.

- Dựa vào những quan niệm đó, các người thường hành động và chọn lựa không theo những quyết định của nội tâm hay chân lý của Bản Ngã. Trường hợp các người có những hành động quyết định theo nội tâm sẽ bị những người khác mang ra làm trò đùa. Họ sẽ thắc mắc rằng: Sao? Các người tự mình nghĩ hờ? Các người tự mình quyết định hờ? Các người tự áp dụng những phê phán, giá trị, hành động....**Các người tưởng các người là ai?**
- Thật thế, đó chính xác là câu hỏi mà các người đang trả lời.
- **Công việc phải được làm một mình, không có phần thưởng, không có phê chuẩn và có lẽ chẳng ai thêm để ý gì hết.**
- Lúc này các người đã đặt một câu hỏi rất hay: Tại sao các người đi vào cuộc hành trình này? Tại sao các người phải dấn thân như thế? Có phần thưởng hoặc lợi lộc gì không?
- Lý do thật đơn giản một cách tức cười.
- **KHÔNG CÓ CHUYỆN GÌ KHÁC ĐỂ LÀM.**
- Ngài muốn gì?
- Ta nói rằng đó là trò chơi duy nhất trên thế giới này. Trên thực tế các người chẳng có thể làm gì khác. Các người sẽ làm chuyện các người đang làm từ lúc sinh ra cho tới hết cuộc đời. Vấn đề quan trọng nhất ở đây là các người sẽ làm có ý thức hay không có ý thức. Các người nghĩ coi: Các người đâu có thể bỏ cuộc hành trình này. Các người đã lên thuyền ngay từ khi các người đã sinh ra. Sự sinh ra đời chỉ là một dấu hiệu cuộc hành trình đã bắt đầu. Vậy thì câu hỏi không phải là: Tại sao lại bước chân vào con đường như vậy? vì các người đã bắt đầu rồi. Các người đã đi như vậy ngay từ cái đập đầu tiên của trái tim rồi. Câu hỏi phải là: Ta mong đi trên con đường này với ý thức hay không có ý thức? Với tỉnh giác hay không tỉnh giác? Đi như vậy là nguyên nhân hay tác quả kinh nghiệm của mình?
- Trong phần lớn thời gian cuộc đời của các người, các người đã sống nơi tác quả của kinh nghiệm. Đó là cái được biết một cuộc sống có ý thức. Đó là cái được gọi là đi trong tỉnh giác. Hiện nay, nhiều người trong số các người đã đi một quãng đường rồi. Như Ta đã nói rồi: Các người đã tiên bộ không phải là ít. Do vậy, các người đừng nên có cảm xúc là sau tất cả những cuộc đời này, các người mới chỉ có tới đó thôi. Một số trong các người là những sinh vật tiến hóa cao. Có ý niệm chắc chắn về Bản Ngã. Các người biết Các Người Là Ai? và các người biết các người muốn trở thành gì? Hơn nữa, các người biết đường lối từ đây đến đó. Đó là một dấu hiệu lớn. Đó là biểu lộ chắc chắn.
- Về cái gì?
- Về sự kiện các người hiện nay chỉ còn lại rất ít kiếp.
- Như vậy là tốt à?

- Bây giờ là tốt cho các người. Cách đây chẳng bao lâu tất cả những điều các người mong cầu chỉ là ở lại đây. Nay thì tất cả những gì các người mong ước là từ biệt. Đó là một dấu hiệu rất tốt. Cách đây chẳng bao lâu các người sống không có mục đích gì. Bây giờ các người biết rằng nó không mục đích ngoại trừ cái mục đích mà các người đặt ra cho nó. Đó là một dấu hiệu rất tốt.
- Cách đây chẳng bao lâu các người cầu xin vũ trụ đem Chân Lý đến cho các người. Nay, các người nói với vũ trụ Chân Lý của các người. Và đó là một dấu hiệu rất tốt.
- Cách đây chẳng bao lâu, các người sợ Ta. Nay, các người yêu Ta đủ để gọi là Ta đồng đẳng với các người. Các người sẽ cảm thấy dễ chịu trong tâm hồn.
- Như vậy, lý do để tiếp tục là chẳng làm được gì khác. Đó là điều đang xảy ra ở đây.
- Chính xác vậy.
- Vậy tôi có thể hỏi Ngài: Rồi cuộc đời có dễ dàng hơn chút nào không?
- **Ồ!** Người bạn yêu quý của Ta. Bây giờ đã quá dễ dàng cho các người hơn là ba kiếp trước thật không thể nói ra bằng lời được. Có, sẽ dễ dàng hơn. Các người càng nhớ lại nhiều các người lại càng có thể kinh nghiệm được nhiều hơn. Các người lại càng biết nhiều hơn. Và các người càng biết nhiều hơn, các người lại càng nhớ nhiều hơn. Đó là vòng tròn. Đời sống sẽ dễ dàng hơn, tốt hơn và trở thành vui thú, hạnh phúc nữa. Ôi cái gọi là đời sống này, nó ngọt ngào, thú vị biết bao! Thật là một kinh nghiệm tuyệt vời phải không?
- Ừ! phải. Tôi giả sử như vậy.
- Người giả sử à? Làm sao Ta có thể làm cho nó tuyệt vời hơn? Các người không được trọn quyền kinh nghiệm mọi thứ ư? Những giọt nước mắt, những vui thú, những buồn rầu, những mừng rỡ, những hờn hờ, những thất vọng nào nê, những thắng bại, những thù hận? Còn phải thêm gì nữa đây?
- Có lẽ nên làm giảm bớt đau khổ đi một chút.
- Giảm đau khổ mà không có thêm minh triết sẽ làm cho mục đích bị thất bại, sẽ không giúp các người kinh nghiệm được lạc thú vô biên là Ta đó. Hãy kiên nhẫn. Các người đang có minh triết và những lạc thú của các người lúc này đang tăng lên và không có đau khổ. Điều đó cũng là dấu hiệu rất tốt. Các người đang học (đang nhớ lại) cách để yêu thương mà không đau khổ, để từ già mà không đau khổ, để sáng tạo mà không đau khổ, để ngay cả khóc mà không đau khổ. Phải! Các người có thể có đau khổ mà không đau khổ nếu các người hiểu Ta muốn nói gì.
- Tôi nghĩ là tôi hiểu. Tôi còn vui trong những bi thảm của chính đời tôi. Tôi có thể đứng lại nhìn như chúng là... Lại còn có thể cười.

- Thật chính xác! Vậy mà các người không cho đó là tăng trưởng sao?
- Tôi giả thiết là tôi hiểu đó là tăng trưởng.
- Vì vậy hãy tiếp tục tăng trưởng, con trai của Ta. Hãy tiếp tục trở thành và tiếp tục quyết định các người muốn trở thành cái gì trong cái bản chất mới cao nhất của Bản Ngã. Hãy tiếp tục hành động theo hướng đó. Hãy tiếp tục! Tiếp tục. Đây là chuyện Thượng Đế và Ta đang làm. Ta và các người. Vậy thì hãy tiếp tục.

* * *

CHƯƠNG X

**- TÔI YÊU NGÀI. NGÀI BIẾT KHÔNG?
TA BIẾT CÁC NGƯỜI YÊU TA VÀ TA YÊU
CÁC NGƯỜI.**

CHƯƠNG XI

Tôi muốn trở lại căn bản những câu hỏi của tôi. Có nhiều chi tiết tôi muốn được biết về những câu hỏi đó. Chúng ta có thể làm thành cả một cuốn sách chỉ riêng về giao tiếp. Tôi biết vậy nhưng tôi lại sẽ không bao giờ tiến tới thêm những câu hỏi khác được.

Sẽ có nhiều dịp khác, nhiều địa điểm khác và cả nhiều cuốn sách khác. Ta sẽ ở với các người. Hãy tiến tới đi và chúng ta sẽ trở lại đây nếu có thời giờ.

- Câu hỏi tiếp của tôi là: Tại sao tôi lại không bao giờ có thể thu hút được đủ tiền bạc trong cuộc đời tôi? Có phải số mệnh đã bắt tôi phải lo lắng, chắt bóp tôi về tiền bạc? Điều gì ngăn chặn, không cho tôi có được khả năng về tiền bạc? Nhiều người nói với tôi rằng đó là vấn đề giá trị bản thân. Đúng hơn là tôi thiếu giá trị bản thân. Những vị Tân Thời Đại dạy rằng: Sự thiếu sót bất cứ điều gì có thể tìm tung tích trong sự thiếu giá trị bản thân.
- Những thầy của các người đã trật đường rây rồi. Các người không có thiếu giá trị bản thân. Thật thế! Cái thách đó lớn nhất trong suốt cuộc đời của các người là kiểm soát cái tôi. Nhiều người lại cho rằng đây là những trường hợp tự gán quá nhiều giá trị bản thân.
- Đúng thế. Tôi đây đang lúng túng và buồn chán nhưng Ngài nói rất đúng.
- Người cứ nói hoài lúng túng và buồn chán mỗi khi Ta nói về sự thật các người. Hãy tự đưa mình vượt qua cái đó. Hãy tìm một cách khác. Hãy thử cười. Được không?
- Được.
- Thật ra giá trị bản thân không phải là vấn đề của các người. Các người đã được ban cho thật nhiều cái giá trị đó.
- Vậy là cái gì?
- Vấn đề là thiếu hiểu biết về những nguyên tắc phong phú cùng với sự đánh giá sai lầm liên hệ tới cái “thiện” và “ác”. Để Ta cho các người một ví dụ.
- Xin Ngài.
- Các người thường ôm cái tư tưởng tiền bạc là xấu. Các người cũng ôm cái tư tưởng rằng Thượng Đế là tốt. Chúc lành cho các người! Như thế, trong đầu các người Thượng Đế và tiền bạc không thể hòa lẫn với nhau.
- Theo tôi nghĩ, điều này đúng.

- Điều này trở thành lý thú đây: Như vậy làm cho các người khó có thể nhận tiền về các việc làm thiện. Ý Ta là: Nếu một việc được đánh giá là rất “thiện” các người sẽ đánh giá việc đó về tiền bạc thấp hơn. Như thế, một việc được coi là “thiện” hơn (nghĩa là giá trị hơn) thì nó lại càng đáng ít tiền hơn. Đa số các người tin như vậy. Như thế, những vị thầy giáo chỉ kiếm đủ bát com nuôi thân trong khi các vũ nữ thoát y kiếm cả bạc triệu. Những nhà lãnh đạo kiếm được tài chánh quá ít so với mấy nhà thể thao nên họ đã phải hối lộ để bù đắp vào sự sai biệt. Những vị thầy tu sống bằng bánh mì và nước lã trong khi các người làm về công tác giải trí kiếm được khá bộn tiền.
- Hãy suy nghĩ về điều đó. Những gì các người cho rằng thực chất có giá trị lại rất rẻ như các nhà khoa học cô độc tìm kiếm một phương thuốc chống lại bệnh Aids đi xin từng đồng tiền để làm việc trong khi một phụ nữ sản xuất về sách hay tape dạy một trăm cách làm tình lại giàu sụ.
- Cái lối suy nghĩ thụt lùi này phát triển rộng rãi nơi các người do bắt nguồn từ một tư tưởng sai lầm. Tư tưởng sai lầm này do ý niệm các người về tiền bạc. Các người thích nó nhưng lại nói nó là nguồn gốc của mọi điều ác. Các người quý nó nhưng lại gọi nó là “của bất nhân”. Các người gọi người ta là “giàu có bất nhân” và nếu có ai trở thành giàu có do làm những việc “thiện” thì ngay tức khắc các người có nghi ngờ biến việc làm của họ trở thành “xấu”. Như vậy các bác sĩ tốt hơn đừng nên kiếm được nhiều tiền hay học cách làm giàu kín đáo hơn hoặc một mục sư cũng đừng nên kiếm được nhiều tiền. Hãy thấy đó trong lương tâm các người **ai chọn nghề cao cả nhất thì phải có lương thấp nhất.**
- Ô! vậy à.
- Các người thấy không? Tư tưởng này quá sai.
- Tôi tưởng là chẳng có gì là đúng hay sai cả?
- Những từ ngữ “đúng” hay “sai” được dùng tương đối để phục vụ các người. Tương đối với cái mà các người muốn, những tư tưởng về tiền bạc là những tư tưởng sai. Hãy nhớ tư tưởng có tính cách sáng tạo. Thành ra nếu các người nghĩ rằng tiền bạc là xấu và nghĩ rằng các người là tốt như vậy có sự xung đột.
- Bây giờ nói riêng về người, con của Ta. Hành động trong cuộc chạy đua ý thức này theo một lối rất “bản”. Phần lớn những vụ xung đột này đối với những người khác không đến nỗi to lớn như người. Bởi lẽ họ làm công việc họ ghét để sống nên họ chẳng phiền hà gì khi nhận tiền công về họ làm. Có nghĩa “xấu” đi với “xấu” ăn khớp rồi. Nhưng trong tất cả thời gian cuộc đời của người, người lại yêu việc làm, quý trọng những hoạt động của

- người. Như thế nếu nhận những món tiền lớn về việc làm có nghĩa trong tư tưởng của người nhận cái “xấu” đối với cái tốt nên không thể chấp nhận được. Người thà nhịn đói mà chết còn hơn nhận của “bất nhân” cho công việc hoàn toàn phục vụ. Công việc phục vụ của nó sẽ mất đi tính cách trong sạch nếu các người nhận tiền.
- Như thế, ở đây chúng ta thật sự có mâu thuẫn (vừa yêu, vừa ghét) về tiền bạc. Một phần các người bác bỏ nó và một phần các người tức vì không có nó. Bây giờ cái vũ trụ chẳng biết đường nào mà rờ về chuyện này vì nó nhận được hai luồng tư tưởng khác nhau về người. Vậy thì cuộc đời của người về tiền bạc sẽ thất thường bởi chính người cứ tiếp tục thất thường về tiền bạc.
- Người không nhìn chắc chắn được điều nào là đúng. Và vũ trụ giống như máy in Xerox. Nó chỉ có thể sản xuất ra nhiều bản sao của tư tưởng các người. Cách duy nhất để thay đổi tình trạng này, các người phải thay đổi tư tưởng các người về tiền bạc.
- Làm sao tôi có thể thay đổi cách **tư tưởng** về tiền bạc? Những tư tưởng, thái độ, ý nghĩ của tôi không được tạo ra trong một phút mà chúng là kết quả của nhiều năm kinh nghiệm, cả cuộc đời và chậm. Ngài nói đúng về cách tôi tin tưởng về tiền bạc nhưng làm sao tôi có thể thay đổi được nó?
- Đây có thể là một câu hỏi lý thú nhất trong cuốn sách này. Phương pháp thường dùng nhất trong sáng tạo là một tiến trình ba bước gồm có: Tư tưởng, lời nói và hành động. Đầu tiên là tư tưởng: Cái ý niệm tạo hình. Cái khái niệm khởi thủy. Rồi tới lời nói. Phần lớn những tư tưởng tự hình thành ra lời. Rồi lời được viết ra hay nói ra. Việc này tiếp thêm năng lực cho tư tưởng, đẩy nó ra thế giới, ở đây những người khác có thể nhận ra nó. Sau chót, trong một vài trường hợp lời được đưa tới hành động và tạo ra kết quả. Một biểu lộ trong thế giới vật chất của cái bắt đầu bằng một tư tưởng.
- Tất cả mọi vật chung quanh các người trong cái thế giới nhân tạo này thành hiện hữu theo lối đó hoặc một vài trường hợp cá biệt. Cả ba trung tâm sáng tạo đều được dùng.
- Nhưng bây giờ xảy ra vấn đề: Làm sao để thay đổi một **Tư Tưởng Đỡ Đầu**?
- Đúng! Đây là một câu hỏi rất hay và rất quan trọng. Bởi lẽ nếu nhân loại không thay đổi một tư tưởng gốc hay một ý niệm đỡ đầu thì có thể tự đưa mình vào chỗ tiêu diệt. Cách nhanh nhất để thay đổi một tư tưởng gốc hay một ý niệm Đỡ Đầu là đảo ngược tiến trình tư tưởng, lời, hành động.
- Xin hãy giải thích?

- Hãy hành động cái hành động mà các người muốn làm để có cái tư tưởng mới liên hệ. Rồi nói những lời các người muốn có để có cái tư tưởng mới liên hệ. Hãy làm như vậy nhiều lần cho đủ để huấn luyện cái trí của các người **tư tưởng theo cách mới**.
- Huấn luyện cái trí? Như vậy không phải là kiểm soát cái trí sao? Như vậy chẳng phải là thao túng cái trí sao?
- Các người có ý niệm, tư tưởng về cái trí hiện nay của các người ra sao không? Các người có biết rằng thế giới của các người đang thao túng cái trí của các người ra sao không? Chẳng thà chính các người thao túng trí của các người còn hơn để cho thế giới của các người thao túng nó ra sao?
- Chẳng thà chính mình nghĩ những tư tưởng mình muốn nghĩ còn hơn nghĩ những tư tưởng của kẻ khác sao? Chẳng phải là tự mình có những tư tưởng sáng tạo tốt hơn những sai lầm khác sao?
- **Vậy mà trí các người đầy những tư tưởng sai lạc, những tư tưởng phát xuất từ kinh nghiệm của những kẻ khác. Rất ít tư tưởng của các người phát xuất từ những dữ kiện do các người ưa thích hay tự sản xuất.**
- Chính cái tư tưởng nguồn gốc về tiền bạc là một ví dụ điển hình nhất. Tư tưởng các người về tiền bạc (tiền bạc là xấu) đi ngược lại với kinh nghiệm của các người về có tiền thực là vui sướng. Rồi các người phải chạy nhanh và tự dối mình về kinh nghiệm để có thể biện minh cho tư tưởng nguồn gốc. Các người bị chôn chặt vào tư tưởng đó tới nỗi không bao giờ các người nghĩ rằng tư tưởng của các người về tiền bạc có thể không chính xác. Vậy thì nay Ta cũng dùng một số dữ kiện tự sản xuất. Đó là cách đối tư tưởng gốc thành tư tưởng của chính mình chứ không phải của ai khác. Hơn nữa, các người còn một tư tưởng gốc khác về tiền bạc Ta cần phải nêu ra.
- Đó là gì vậy?
- Đó là **chưa đủ**. Thực tế, các người có về tư tưởng gốc này về tất cả mọi thứ. Chưa đủ tiền, chưa đủ thời giờ, chưa đủ yêu thương, chưa đủ thực phẩm, chưa đủ từ bi... trên thế gian. Bất kỳ cái gì tốt, cái đó vẫn chưa đủ. Chính vì chạy đua theo ý thức **“tính chưa đủ”** này đã tạo ra thế giới như các người nhìn thấy hiện nay.
- Được rồi. Vậy tôi có hai tư tưởng gốc, tư tưởng đỡ đầu về tiền bạc phải thay đổi.
- **Ờ!** Ít ra là hai. Có thể còn nhiều hơn nữa. Để coi: Tiền là xấu, tiền hiếm hoi... không được nhiều tiền để làm việc theo Thượng Đế. (đó là tư tưởng lớn đối với các người)... Tiền không bao giờ được ban cho rộng rãi... Tiền không mọc ở trên cây trong khi đó lại có tiền làm cho tôi bại.

- Tôi hiểu. Tôi có nhiều việc phải làm.
- Phải! Người có nhiều việc phải làm, nếu người không vui với tình trạng tiền bạc hiện nay. Mặt khác, điều quan trọng phải hiểu rằng: Các người không vui với tình trạng tiền bạc hiện nay bởi vì các người không vui với tình trạng tiền bạc hiện nay.
- Đôi khi thật là khó để hiểu Ngài.
- Đôi khi thật là khó dẫn dắt các người.
- Này! Xin hãy nghe tôi. Ngài là Thượng Đế tại sao Ngài không làm cho dễ hiểu?
- Ta đã làm cho dễ hiểu.
- Vậy tại sao Ngài không cứ làm như cho tôi hiểu, nếu quả thực đó là điều Ngài muốn?
- Ta thực tâm muốn điều các người thực tâm muốn. Chẳng có gì khác và chẳng có gì hơn. Người không thấy đó là món quà lớn nhất của Ta tặng cho các người sao? Nếu Ta muốn điều gì khác với điều các người muốn cho các người. Rồi Ta đi tới chuyện làm cho các người có cái đó thì còn đâu các người là sinh vật sáng tạo. Nếu Ta ban lệnh cho các người phải thế này, làm thế này, phải có cái này....**Cái vui của Ta là ở chỗ của các người chứ không phải là ở nơi phục tùng của các người.**
- Được rồi. Ngài muốn nói gì với câu: Tôi không vui với tình trạng tiền bạc của tôi hiện nay bởi vì tôi không vui với tình trạng tiền bạc của tôi hiện nay?
- Các người là cái mà các người tưởng. Đây là cái vòng lẩn quẩn khi tư tưởng là một tư tưởng tiêu cực. Các người phải tìm cách đập vỡ cái vòng lẩn quẩn này. Bao nhiêu kinh nghiệm hiện nay của các người đều có nền tảng trên những tư tưởng trước kia của các người. Tư tưởng dẫn tới kinh nghiệm, kinh nghiệm dẫn tới tư tưởng, tư tưởng dẫn tới kinh nghiệm. Điều này có thể tạo ra cái vui triền miên khi những **Tư Tưởng Đỡ Đầu là vui**. Nó có thể tạo ra địa ngục triền miên khi những **Tư Tưởng Đỡ Đầu là địa ngục**.
- Cái khôn ngoan là thay đổi Tư Tưởng Đỡ Đầu. Ta sắp sửa trình bày cho các người.
- Xin cảm ơn Ngài. Xin Ngài nói tiếp.
- Điều đầu tiên là đảo ngược cái hệ thống biến hóa Tư Tưởng - Lời Nói - Việc Làm. Các người còn nghĩ câu châm ngôn “**Nghĩ trước khi làm**” không?
- Có.
- Ồ! Hãy quên nó đi. Nếu muốn thay đổi một tư tưởng gốc thì các người phải **hành động trước khi tư tưởng**.

- Ví dụ: Người đang đi ngoài phố và gặp một bà già ăn xin. Người thấy bà ta nghèo khổ, sống lây lất. Người tức khắc biết là với số tiền nhỏ mọn các người chắc chắn có đủ để chia cho bà ấy. Động tác đầu tiên của các người là cho bà ta mấy đồng xu lẻ. Cũng có một phần khác trong tư tưởng của các người sẵn sàng thò tay vào túi tờ giấy năm đồng cho bà ta. Trời đất ơi! Hãy ban cho bà ấy một phút vui sướng. Hãy làm cho mắt bà ấy sáng lên. Rồi một tư tưởng khác xuất hiện. Sao! Điên rồi sao? Chỉ có bảy đô la để sống hôm nay! Muốn cho bà ấy năm đô la sao? Như vậy, các người bắt đầu lẩn quẩn chung quanh tư tưởng đó. Hãy nghĩ lại đi! Đâu có nhiều tiền để cho bà ấy như vậy! Hãy cho bà ấy vài xu thôi. Và lạy Trời Phật! Chuồn đi cho lẹ. Vội vàng người thò tay vào túi bên kia để móc ra vài đồng 25 xu nhưng ngón tay chỉ gặp những đồng 5 hay 10 xu. Người cảm thấy lúng túng. Nhìn kia! Một con người ăn mặc chỉnh tề, hào nhoáng mà chỉ bố thí cho bà già nghèo rớt mòng tơi vài đồng xu nhỏ thôi sao! Người cố gắng tìm cho được một hay hai đồng 25 xu. Ừ! Có một đồng nằm sâu trong túi áo nhưng bây giờ người lại đi qua bà ấy rồi. Người mỉm cười một cách uể oải thật là quá trễ khi quay trở lại. Bà già nghèo khó đó chẳng được gì và người cũng chẳng được gì. Thay vì tìm được cái vui là biết mình có nhiều và chia xẻ người khác nay người cảm thấy cũng nghèo như bà kia. **Tại sao người không cứ cho bà già ấy tờ giấy bạc 5 đồng kia đi?** Đó là thúc đẩy đầu tiên nhưng tư tưởng của người đã chen vào làm hỏng sự việc. Lần sau, hãy quyết định trước khi suy nghĩ. Hãy cho tiền đi! Cứ làm đi! Các người đã có cơ hội rồi đó. Khi các người muốn thay đổi tư tưởng gốc, hãy hành động với ý niệm mới của các người. Nhưng phải hành động cho lẹ, nếu không cái trí của các người sẽ giết cái ý niệm trước khi các người biết được xảy ra chuyện gì. Ta nói đúng vậy đó. Cái ý niệm, cái thực tế mới sẽ chết nghèo **trước khi các người có dịp biết nó.**
- Vậy hãy hành động cho lẹ khi có dịp, và nếu các người làm như vậy đủ nhiều lần, trí của các người sẽ sớm có cái ý niệm. Đó sẽ là tư tưởng mới của các người.
- Ừ! Tôi vừa hiểu ra đôi chút! Có phải cái đó là cái chuyển vận của tư tưởng mới? Nếu không phải thì nó sẽ phải. Tư tưởng mới là dịp độc nhất cho các người. Đó là dịp độc nhất để tiến triển, để tăng trưởng, để chân thật trở thành Các Người Thực Sự Là Ai?
- Trí của các người hiện nay đầy những tư tưởng cũ. Không những là những tư tưởng cũ mà còn phần lớn là tư tưởng cũ của kẻ khác. Đây là giờ phút quan trọng. Đây là thời gian để thay đổi trí não về gì đó. Đó là tiến triển.

